

عنوان مقاله:

تحلیل منطقه ای توسعه و توسعه یافتگی در ایران با استفاده از شاخص ناموزون موریس

محل انتشار:

همایش ملی جغرافیا و آمایش سرزمین (سال: 1386)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

کیومرث حبیبی - عضو هیئت علمی مهندسی شهرسازی دانشگاه کردستان

صادق لطفی - عضو هیئت علمی مهندسی شهرسازی دانشگاه مازندران

محمد جواد کوهساری - دانشجوی فوق لیسانس شهرسازی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

نخستین قدم در برنامه ریزی توسعه منطقه ای، شناسایی وضع موجود آن مناطق می باشد که این شناسایی مستلزم تجزیه و تحلیل بخشهای مختلف اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی آن م یباشد. برای تخصیص اعتبارات و منابع میان مناطق مختلف، شناسایی جایگاه آن منطقه در بخش مربوطه و رتبه بندی سطوح برخورداری از مواهب توسعه ضروری است. جهت رتبه بندی بخشهای مختلف اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی روشهای متفاوتی وجود دارد که الزاماً جوابهای یکسانی در پی ندارد. در میان این روش ها، روش موریس یا شاخص توسعه انسانی که توسط سازمان ملل انتخاب شد، قابلیت تطبیق در هر کشوری به منظور سنجش درجه توسعه مناطق آنرا دارا می باشد. این مقاله بر آن است که با استفاده از مدلها و تحلیل های برنامه ریزی یک رابطه منطقی بین مناطق کشور برقرار نماید تا سطوح توسعه یافتگی یا عدم توسعه یافتگی را مشخص نماید. برای نیل به این هدف، در سنجش و تعیین درجه توسعه یافتگی متغیرهای زیادی در بخشهای مختلف مطالعاتی در زمینه های نیروی انسانی و اشتغال، فرهنگ و ارتباطات، و ... طبقه بندی شده و ضریب توسعه یافتگی هر منطقه در بخشهای مربوطه تعیین گردیده است. سپس میزان همبستگی میان سطح توسعه یافتگی در هر کدام از بخش ها مورد بررسی قرار گرفت و در نهایت با در نظر گرفتن جایگاه مناطق مختلف از نظر میزان توسعه یافتگی، راهبردهای بخشی و ترکیبی را جهت رسیدن به توسعه آرایه نموده است.

کلمات کلیدی:

توسعه، مناطق، شاخص ناموزون موریس، سطح بندی، همبستگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/242331>

